

TIM Parsha Shiur Achrei Mot 5784- Noah Notis

Parsha Outline:

- I. Yom Hakippurim (Chapter 16)
- II. The “Ish Ish” Mitzvot (Chapter 17)
 - a. Mitzva I (17:3-7)
 - b. Don't offer up/burn offerings outside of the Mishkan (17:8-9)
 - c. Don't eat blood (17:10-12)
 - d. Cover the blood of slaughtered wild mammals and birds (17:13-14)
 - i. A Tumah law about an animal carcass (17:15-16)
- III. Arayot – Forbidden Sexual Relationships (Chapter 18)

ויקרא פרק יז

(א) וידבר יקוק אל-משה לאמר:

(ב) דבר אל-אהרן ואל-בניו ואל-כל-בני ישראל ואמרת אליהם זה הדבר אשר-צוה יקוק לאמר:

(ג) **איש איש** מבית ישראל אשר ישחט שור או-כֶּשֶׁב או-עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה:

(ד) ואל-פֶתַח אֵהָל מוֹעֵד לֹא הִבִּיאוּ לְהַקְרִיב קֶרֶבֶן לִיקוּק לִפְנֵי מִשְׁכַּן יִקוּק דָּם יִחֹשֵׁב לְאִישׁ הֵהוּא דָּם שִׁפְךָ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמּוֹ:

(ה) למען אשר יביאו בני ישראל את-זבחייהם אשר הם זבחים על-פְּנֵי הַשֹּׁדֶה וְהִבִּיֵּאִם לִיקוּק אֶל-פֶּתַח אֵהָל מוֹעֵד אֶל-הַפֶּה וְזָבְחוּ וְזָבְחוּ זִבְחֵי שְׁלָמִים לִיקוּק אוֹתָם:

(ו) וזרק הפֶּה את-הַדָּם על-מִזְבֵּחַ יִקוּק פֶּתַח אֵהָל מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֵלֶב לְרִיחַ לִיקוּק:

(ז) ולא-יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת-זִבְחֵיהֶם לְשַׁעֲרֵם אֲשֶׁר הֵם זָנִים אַחֲרֵיהֶם חֲקַת עוֹלָם תִּהְיֶה-זֹאת לָהֶם לְדוֹרָתָם:

(ח) ואלהם תאמר **איש איש** מבית ישראל ומן-הַגֵּר אֲשֶׁר-יִגֹּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר-יַעֲלֶה עִלָּה או-זִבַּח:

(ט) ואל-פֶתַח אֵהָל מוֹעֵד לֹא יִבְיֹאוּ לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ לִיקוּק וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מֵעַמּוֹ:

(י) **ואיש איש** מבית ישראל ומן-הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֹאכַל כָּל-דָּם וְנִתְתִּי פְּנֵי בְּנֹפֶשׁ הַאֲכִלַת אֶת-הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֹתָהּ מִקֶּרֶב עַמּוֹ:

(יא) כִּי נִפְשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הוּא וְאִנִּי נִתְתִּיו לָכֶם עַל-הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל-נַפְשׁוֹתֵיכֶם כִּי-הַדָּם הוּא בְּנֶפֶשׁ יִכְפֹּר:

(יב) על-כֵּן אִמְרַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל-נֶפֶשׁ מִכֶּם לֹא-תֹאכַל דָּם וְהִגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם לֹא-יֹאכַל דָּם:

(יג) **ואיש איש** מבני ישראל ומן-הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יִצוּד צִיד חַיָּה או-עוֹף אֲשֶׁר יֹאכַל וְשִׁפַּךְ אֶת-דָּמוֹ וְכִסָּהוּ בְּעֶפֶר:

(יד) כִּי-נִפְשׁ כָּל-בֶּשֶׂר דָּמוֹ בְּנִפְשׁוֹ הוּא וְאִמַּר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּם כָּל-בֶּשֶׂר לֹא תֹאכְלוּ כִּי נֶפֶשׁ כָּל-בֶּשֶׂר דָּמוֹ הוּא כָּל-אֲכִלּוֹ יִכְרַת:

(טו) וְכָל-נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל נְבֵלָה וְטֵרֶפֶה בְּאֶזְרַח וּבְגֵר וּכְבֹשׁ בְּגִדָיו וְרִחַץ בְּמַיִם וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב וְטָהַר:

(טז) ואם לֹא יִכְבֹּשׁוּ וּבִשְׂרוּ לֹא יִרְחֹץ וְנִשָּׂא עוֹנוֹ: פ

The Four Stages of Meat Consumption

1. בראשית פרק א (כט) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב זֶרַע זָרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־בּוֹ פְרִי־עֵץ זָרַע זָרַע לָכֶם יְהִי־הָאֲכֹלָה: (ל) וְלֹכְל־תִּיתֶן הָאָרֶץ וְלֹכְל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלֹכְלֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־יֵרֶק עֵשֶׂב לְאֲכֹלָה וְיִהְיֶינָה:

2. בראשית פרק ט (ב) וּמוֹרָאֲכֶם וְחַתְּכֶם יְהִי־עַל כָּל־חַיֵּי הָאָרֶץ וְעַל כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם בְּכֹל־אֲשֶׁר תִּרְמֹשׁ הָאֲדָמָה וּבְכֹל־דְּגֵי הַיָּם בְּיַדְכֶם נִתְּנוּ: (ג) כָּל־רֶמֶשׂ אֲשֶׁר הוּא־חַי לָכֶם יְהִי לְאֲכֹלָה כִּי־רַק עֵשֶׂב נֹתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל: (ד) אֲרֵב־בָּשָׂר בִּנְפֹשׁוֹ דָמוֹ לֹא תֹאכְלוּ:

3. ויקרא פרק יז (ג) אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחֹט שׂוֹר אוֹ־כֶשֶׂב אוֹ־עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחֹט מִחוּץ לַמַּחֲנֶה: ... (י) וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֹאכַל כָּל־דָּם וְנֹתַתִּי פָנָי בִּנְפֹשׁ הָאֲכֹלֹת אֶת־הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֶתְּךָ מִקֶּרֶב עַמִּי:

4. פרשת ראה (כ) כִּי־יִרְחִיב יְקוֹק אֱלֹהֶיךָ אֶת־גְּבֻלְךָ כַּאֲשֶׁר דָּבַר־לְךָ וְאָמַרְתָּ אֲכֹלָה בָּשָׂר כִּי־תֵאָנֶה נִפְשֶׁךָ לְאֲכֹל בָּשָׂר בְּכָל־אֹת נִפְשֶׁךָ תֹאכַל בָּשָׂר: (כא) כִּי־יִרְחַק מִמֶּךָ הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְקוֹק אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שֵׁם וְזָבַחְתָּ מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאֲנֶךָ אֲשֶׁר נָתַן יְקוֹק לְךָ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ וְאֲכַלְתָּ בְּשַׁעֲרֶיךָ בְּכָל אֹת נִפְשֶׁךָ: (כב) אָךְ כַּאֲשֶׁר יֹאכַל אֶת־הַצִּבֹּי וְאֶת־הָאֵיל כֵּן תֹאכְלוּ הַטֶּמֶא וְהַטְּהוֹר יִחַדּוּ יֹאכְלוּ: (כג) רַק חֹזֶק לְבַלְתִּי אֲכַל הַדָּם כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְלֹא־תֹאכַל הַנֶּפֶשׁ עִם־הַבָּשָׂר: (כד) לֹא תֹאכְלוּ עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפֹּכְנּוּ כַּמַּיִם: (כה) לֹא תֹאכְלוּ לְמַעַן יִטֵּב לְךָ וּלְבִנְיֶיךָ אַחֲרֶיךָ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיִּשָּׂר בְּעֵינֶיךָ יְקוֹק:

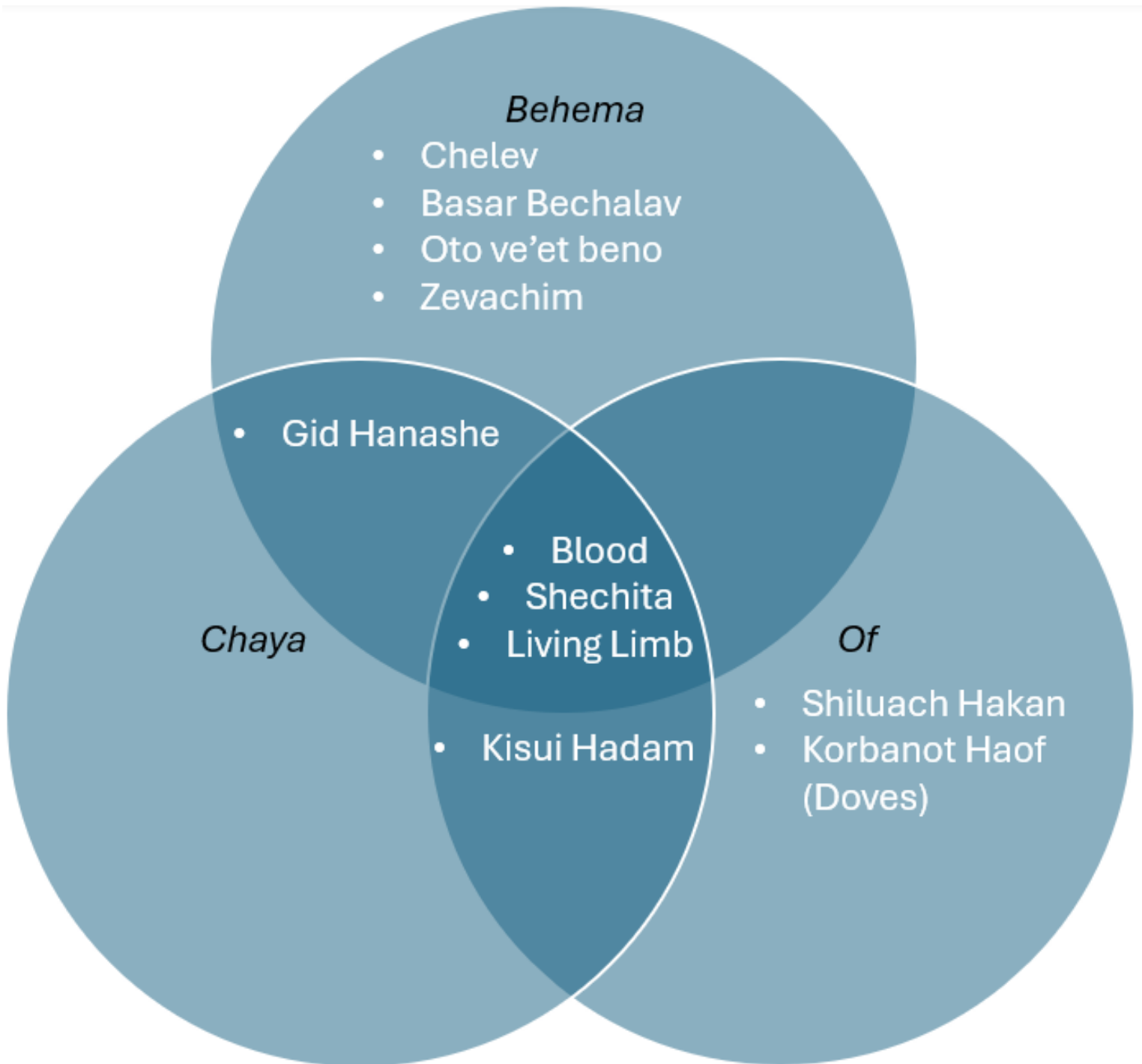
5. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף נט עמוד ב
אמר רב יהודה אמר רב: אדם הראשון לא הותר לו בשר לאכילה, דכתיב לכם יהיה לאכלה ולכל חית הארץ - ולא חית הארץ לכם. וכשבאו בני נח התיר להם, שנאמר כירק עשב נתתי לכם את כל.

6. תלמוד בבלי מסכת חולין דף טז עמוד ב
דתניא: כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אוכלה בשר וגו' - ר' ישמעאל אומר: לא בא הכתוב אלא להתיר להם בשר תאווה, שבתחלה נאסר להם בשר תאווה, משנכנסו לארץ הותר להם בשר תאווה.... דתניא: כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך - ר' עקיבא אומר: לא בא הכתוב אלא לאסור להן בשר נחירה, שבתחלה הותר להן בשר נחירה, משנכנסו לארץ נאסר להן בשר נחירה...

7. רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד
הלכה יז: כשהיו ישראל במדבר לא נצטוו בשחיטת החולין אלא היו נותרין או שוחטין ואוכלין כשאר האומות, ונצטוו במדבר שכל הרוצה לשחוט לא ישחוט אלא שלמים שנאמר איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור וגו' ואל פתח אהל מועד וגו' למען אשר יביאו וגו' וזבחו זבחי שלמים לה' וגו', אבל הרוצה לנחור ולאכול במדבר היה נותר.
הלכה יח: ומצוה זו אינה נוהגת לדורות אלא במדבר בלבד בעת היתר הנחירה, ונצטוו שם שכשיכנסו לארץ תאסר הנחירה ולא יאכלו חולין אלא בשחיטה, וישחטו בכל מקום לעולם חוץ לעזרה שנאמר כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו' וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' אלהיך וגו', וזו היא המצוה הנוהגת לדורות לשחוט ואחר כך יאכל.

Infographic of Animal Mitzvot

(Note: Not a comprehensive list and excluding Rabbinic prohibitions)

8. רמב"ן ויקרא פרק יז

כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח - משמעות הכתוב הזה שיאמר, שיאסר לנו הדם מפני שנתנו לנו להיות על המזבח לכפר על נפשותינו, והוא חלק השם, כטעם החלב. ואם נקשה למה אסר דם החיה והעוף אשר לא יקרבו, נדחה את השואל, שרצה להרחיקנו מכל דם שלא נשגה בו, אף על פי שלא עשה כן בחלב כי ניכר הוא:

והרב כתב במורה הנבוכים (ג מו), כי היו הכשדים מואסים הדם ויחשבוהו להם לטומאה, אבל יאכלו ממנו הרוצים להתחבר לשדים ולהנבא מהם העתידות, והתורה תכוין לעולם להרוס בניני סכלותם בהפוך מחשבותיהם, ולכך אסרה הדם באכילה ובחירה בו להטהר בהזאות ולזרקו על המזבח לכפרה, ולכך אמר (פסוק י) ונתתי פני בנפש האוכלת את הדם, כמו שאמר בנותן מזרעו למולך (להלן כ ו), שהוא מביא למין ממני ע"ז, כי לא נאמר כן במצוה אחרת:

ואלו דברים מיושבים, אבל הכתובים לא יורו כן, שהם יאמרו תמיד בטעם האסור, כי נפש כל בשר דמו בנפשו (פסוק יד), כי נפש הבשר בדם הוא (פסוק יא), והחזיר במשנה תורה (דברים יב כג) רק חזק לבלתי אכול הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר:

והראוי שנפרש בטעם איסורו, כי השם ברא כל הנבראים התחתונים לצורך האדם כי הוא לבדו בהם מכיר את בוראו, ואף ע"פ כן לא התיר להם באכילה מתחילה רק הצומח לא בעלי הנפש, כאשר בא בפרשת בראשית שנאמר (בראשית א כט) הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע וגו'. וכאשר היה במבול שנצולו בזכותו של נח והקריב מהם קרבן והיה לרצון לו התיר להם השחיטה, כמו שאמר (שם ט ג) כל רמש אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם את כל, כי חיותם בעבור האדם. והנה התיר גופם אשר הוא חי בעבור האדם, שיהיה להנאתו ולצרכו של אדם, ושתהיה הנפש שבהם לכפרה לאדם, בקרבים לפניו יתברך, לא שיאכלוהו. כי אין לבעל נפש שיאכל נפש, כי הנפשות כולן לאל, הנה כנפש האדם וכנפש הבהמה לו הנה ומקרה אחד להם כמות זה כן מות זה ורוח אחד לכל (קהלת ג יט):

ועל הדרך היוני שיראוהו חוקריו, מן השכל הפועל התנוצץ זיו וזוהר צח מאד ובהיר וממנו יצא נוצץ נפש הבהמה, והנה היא נפש גמורה בצד מן הפנים, ולכך יש בה דעת לברוח מן הנזק וללכת אחרי הנאות לה, והיכר ברגילים, ואהבה להם כאהבת הכלבים לבעליהן, והיכר מופלא באנשי בית בעליהם, וכן ליונים דעת והכרה:

מן הידוע עוד, כי הנאכל ישוב בגוף האוכל והיו לבשר אחד, ואם יאכל אדם נפש כל בשר והוא יתחבר בדמו והיו לאחדים בלב תהיה עובי וגסות בנפש האדם, ותשוב קרוב לטבע הנפש הבהמית אשר בנאכל, כי הדם לא יצטרך עכול כשאר הנאכלים שישתנו בעכולם, ויתלה בו נפש האדם בדם בהמה. והכתוב אומר (שם שם כא) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. ולכך אמר (פסוק יד) כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא, כי לכל בשר באדם ובהמה נפש בדם ואין ראוי לערב הנפש הנכרתת בנפש הקיימת, אבל תהיה לה כפרה על המזבח לרצון לפני ה':...

9. רמב"ן בראשית פרק א פסוק כט

והיה זה, מפני שבעלי נפש התנועה יש להם קצת מעלה בנפשם, נדמו בה לבעלי הנפש המשכלת, ויש להם בחירה בטובתם ומזוניהם, ויברחו מן הצער והמיתה. והכתוב אומר מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ (קהלת ג כא):

וכאשר חטאו, והשחית כל בשר את דרכו על הארץ, ונגזר שימותו במבול, ובעבור נח הציל מהם לקיום המין, נתן להם רשות לשחוט ולאכול, כי קיומם בעבורו:

ועם כל זה לא נתן להם הרשות בנפש ואסר להם אבר מן החי. והוסיף לנו במצות לאסור כל דם, מפני שהוא מעמד לנפש, כדכתיב (ויקרא יז יד) כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל בשר דמו הוא, כי התיר הגוף בחי שאינו מדבר אחר המיתה, לא הנפש עצמה. וזה טעם השחיטה, ומה שאמרו (ב"מ לב ב) צער בעלי חיים דאורייתא. וזו ברכתנו שמברך "אשר קדשנו במצותיו וצונו על השחיטה".

10. Moreh Nevuchim 3:46

Know that the *meat of desire* was only forbidden *in the desert*. For it was one of the generally accepted opinions that the jinn lived in deserts and held converse and appeared there, but did not appear in cities and cultivated places; so that whenever a townsman wished to do something in the ways of this insanity, he had to go from the city to the desert and to isolated places. Therefore the *meat of desire* became permitted after the entry into the land [of Canaan]. Also because indubitably the strength of that malady had diminished, and the number of followers of those opinions had become less. Also because it was very difficult and nearly impossible that all those who wished to eat the *meat of a* [domestic] *beast* should go to *Jerusalem*. For these reasons the *meat of desire* was only forbidden *in the desert*.

11. חתם סופר מסכת חולין דף יז עמוד א

ודעת הרמב"ם פ"ד משחיטה דאפי' הראוי להקרבה הי' מותר בחוץ ולא הקפידה תורה רק על השחיטה בחוץ. וסברתו נ"ל משום דעיקר טעמא דקרא ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים והיינו דרך זביחה כדרך שאומות העולם עושין לשעירים שגם הם אינם נזבחים קרבנותיהם הן לגבוה הן לע"ז שלהם ע"כ הקפידה תורה על זביחה ע"פ השדה אבל על נחירה לא הקפידה תורה.

12. אור שמח הלכות שחיטה פרק ד הלכה יז

לכן כיון דקרא גופיה תלה בכי ירחיב את גבולך שמעינן דטעמא משום דהוי מקרבי למשכן היה רצון השם שיזונו משולחנו, ולא יהיו להוטים אחר תאות גרונם, אבל כי ירחק המשכן, ויהיה טורח גדול, וכמעט שימנעו העם מלאכול בשר, התיירה להם התורה בשר תאווה